

TLUSTÁ ČÁRA

marek_zet@hushmail.com

Věnováno všem drogám a závislostem, který jsem během svého života poznal (prozatím).

5.4.2002

Varování ministra kultury:

Toto je jen pouhé pseudointvlektuálské blábolení
zfetovaného a chorého mozgu.

M A R I H U A N A

První setkání muselo přijít. Dodneška si to moc dobře pomatuju. 25.3.1993 - osudový sázení. Do země vstoupilo semínko, které po čase vyklíčilo a já rostlinku opatroval jako oko na hlavě. Když sem jel k babičce, qětínáč jel se mnou, když sem jel na chatu, zase ten nebohá nádoba s kytkou jela s mojí maličkostí. Celé léto, skoro štyry - pjet měsíců sem se staral, zalejval a pečlivě sbíral opadané samčí qětenství. Jo, je to tak. Tenkrát mi vyrostl samec jaxvině. Což sem samozřejmě naprosto nepochopil. Ale i tak sem si nechal z usušenýho materiálu ubalit dva džojnty. Nikdo z mýho okolí naprosto netušil, jaxe taková věc dělá.

Žádný vezmete papírek, natočíte si ho tak, aby hrana s lepidlem byla blíž k tělu a lepidlo na spodní straně. Poté několikrát papírek jemně prohnete, tak aby získal decentní ohyb, přesně opačně, než byl vytažen z balíčků smoukingů. Poté nadrtíte jen něco málo (pokud možno tak raději více) qalitního materiálu, i když s tím drcením to může bejt všelijak, páčto co model, to zcela jiná konzistence, na připravenou podložku, hlavně proto, habyste zbytečně nepostráceli kousíčky drahocného hulení. Paxi musíte připravit kousek papírovýho čtverečku. Na filtr. Ten může bejt defakto z jakýhokoliv papíru. Pokud ste příležitostný huliči, frajersky postačí nějakej

kupovanéj balíček filtrů s umělecky ztvárněným listem konopí. Jenže v okamžiku, kdy se z občasného kuřáka, stane náruživý konzument a milovník, nezbyde nic jiného, než začít šetřit na blbostech a najít si jinej zdroj filtrů. Nejdřív postačuje sbírka vypalovaných cédéček, který postupně vobíráte o wobaly, pak začnete oceňovat qalitu vám poskytovaným nafštívenek, konče roztříháváním krabiček od cigár. Takže získanej štvěreček (raději tvrdšího) papíru srolujeme do trubičky, šikovný balič jistě dokáže vytvořit uvnitř filtru ozdobný obrazec v podobě písmen M,W či S, hlavně proto, aby nám filtrem nepropadalo hulení a tabák. Je zcela zbytečné si zaneřádit plíce více než je nutné. V tuto chvíli přichází nejcitlivější okamžik celého procesu. Uchopíme znou papírek tak jak bylo řečeno na počátku, na pravou stranu vložíme filtr (jste-li leváci, používejte samozřejmě levou ;-)), aby papírek vytvořil kolíbkou, do které pomalu a rovnoměrně odsypáváme buď již předem namíchaný tabák se šuffem, nebo tenkou vrstvou tabáku, na ní jemně nastříhaný či nadrcený matroš, kterej se opět překreje vrstvou tabáku. Již zbývá šikovně papír srolovat, aby se lepidlo dostalo pod opačný konec papírku, šikovným grifem (pozor! je nutné jej dlouho a pečlivě trénovat) lepidlo olíznout a slepit. Tímto je tento nebezpečný úsek hotov (hrozí tu veliká šance na vysypání) a zbývá již jen několik nutných kosmetických úprav, jako je postupné sklepání džouka qůli rovnoměrnému rozvrstvení a posléze i hoření, promnutí raketky mezi prsty a její uzavření. Tímto procesem získáme

jointa, džouka, špeka, buřta, brko či smotek. Na pojmenování nezáleží, pořád je to kouření v papírku.

Přesně tohle sem pře těma devíti lety naprosto netušil, nevěděl a ani neznal. Po první cigaretě marihuány sem přijel z koncertu u Žlutýho psa v Pardubicích, abych se v koupelně dost dlouho prohlížel v zrcadle. Dneska už vím, že sem byl možná poprvý zhulenej... A možná taky ne. Těžko říct. Ono to samčí qětenství má taky něco jemného do sebe a v sobě.

A tím to všechno začalo.

A L K O H O L

Poprvý v životě sem se řádně opil zhrub rok po tom, co sem si dal prvního jointa. Nějaxem neměl potřebu se přidávat do skupiny svejch spolužáků, jejichž verze třídních vejletů spočívali v opít se na sračky. Holt v životě pořád proti majnstrýmu. Ale za tu prdel to stojí, protože tím objevuju věci, který už má většina lidí za sebou, ale stím, že já je zkoumám z pohledu, kterej oni už nikdy mít nemůžou a nikdy mít nebudou. Prostě sem viděl věci, který oni neviděli a neuviděj. Jak někdo xce v opilost skákat z prvního patra chaty, jak brutálně přikladali do kamen, který pak, rožhaveny do ruda, sálaly na celý kolo, až začalo doutnat obložení.

Tenkrát to byl nákej festák na pardubický plochý dráze. Martin tenkrát slavil snad konec autoškoly a narozky, přesně si to už nepa, a nejní to tak důležitý, ale prostě sme vylemcali hafo vína, nějakou vodku a bůhví co ještě. Moc dobře si pomatuju, jak nějakej posranej hajzlík u vchodu prohledával spacáky, baťohy a tašky, esli lidi nepronášej flašky chlastu dnu. Esli to bylo qůli tomu, haby je pak neházeli nespokojený diváci na kapely, nebo aby si náfštěvníci byli nuceni kupovat chlast za přemrštěný ceny v areálu, to taky nevím

dost možná, že pořadatelé xtěli mít zadarmiko co xlastat. Bug ví. Důležitej je však důsledek. Zbytek sme totiž pronesli.

Naprostá ztráta koordinace, jakékoliv sebekontroly nad tělem i duší. Však sme si s Martinem tenkrát zmizeli z wočí na dost dlouho, aby se každej z nás zabejval svejma problémama.

Za tmy sem se zoufale snažil najít spacák, vo kterým sem akorát věděl, že je někde tam uprostřed hřiště rozloženej na kusech igelitu. Netuším jak dlouho sem ho hledal, netuším jaxem ho našel, motal sem se mezi lidma, vrážel do nich a padal mezi ně. Když sem je však našel, určitě sem byl blažeností bez sebe. Jen taxem ležel napříč spacáky a zoufale si říkal „nesmím se poblejt, nesmím se poblejt nebo se z toho poseru“. Či něco v tom smyslu. Paxe připotácel Martin a my vedli velmi důstojný dialog.

„Hele vole, ležíš mi na spacáku“

„Éééhmm....“

Taxem se nějak nasoukal do toho svýho péřáku (kterej mám mimoxodem do dneška) a těžkým spánkem opilce usnul. Habysme se ráno probudili a zjistili, že sme na celý ploše skoro sami, páčto někdy k ránu začal neskutečnej hcavec a skoro všichni utekli, někam se schovat.

M A R I H U A N A   A   A L K O H O L

Wo nějakej čásek pozdějc sem nastoupil na ČVUT, fuckultu elektrotechnickou. Protože sem dítě z kurvený štěstěny, dostal sem bydlení na Strahovskejch kolejích. A opět sem postoupil o qalitativní třídu vejš.

Když se obyvatel planety Země přestěhuje do novýho bydlení, setká se s problémem, že nikoho nezná. Tohle se mi díky studiu poštěstilo defuckto poprvý a dodneška sem se s tím nesmířil. Po každým posraným stěhování to prostě přijde. Co dělat, s kým někam vyrazit...

Měl sem to velký štěstí, že sem se dal do kupy s vynikajícíma panáčkama a wobčas (docela dost často) sme někam zašli. Na pifko, na špeka a ták.

Wono i to seznámení bylo tak nějak přes hulení. Sme seděli s Liborem (jó, copak asi teďka dělá??? Uspěšný absolvent :-)) na Sedmičce a dělali špeka. Když tu si přised maník, esli nemáme něco ke kouření. Jarin. A už to jelo. Tu sme koupili basy pif, nějakej tvrdej a všexno se to vylemcalo během noci.

Po prvním semestru došlo kouření. Kluci seděli před pokojem, kouřili cigára. Najednou šel wokolo wlasatec a hodil řeč co a jak. „Nejní hulení,“ a hipík řek, že nejní problém a přines. Alešák.

Protože toho hulča měl tenkrát plnou krabici od bot, byli sme večer co večer na kashi. To už sem jel v neděli z domova a vyloženě se těšil, jaxi hodím věci na pokoj a pudu na dvanáctku (jako číslo pokoje). Tam sme si dali špeka a nebo špeky :-)), něco čaje a já se zase vracel kolem půlnoci ke spaní. Bydlel sem ve čtvrtém patře, a když sem se obvykle vracel ze školy na kolej, nekontroloval sem čísla pater, ale jen si je odpočítával. Tenhle systém fungoval bez chybičky, pokud sem však nešel z inkriminovaný dvanáctky a po odpočítání čtyř pater nezaklepal na pozičně správné cimře, ale o patro níž. Časem si na mě zvykli a když sem z prudka wotewřel dveře, sem akorát uslyšel „o patro wejš.“

„No jo, soráč pánové.“

V týhle době často docházelo (i když dochází i teď) ke kombinaci alkoholu a trávy. Hulení ve správném poměru s chlastem získává jinej rozměr. Jenže průser je, že hranice mezi příjemným a nepříjemným stavem je zasraně úzká.

Si to tak sedíte na zídce, v ruce lahváče a najednou si uvědomíte, že letíte. Nic jen pád. Pak wotewřete oči a dva metry nad váma sou

obličej kámošů, který na vás blbě civěj a ještě se zeptaj „co blbneš?“ „Nic, jen sem přepad.“ A tváříte se spokojeně, protože si v duchu myslíte, že nebejt přinachcanej, tak už nežijete.

P O Č Í T A Č E

Počítač dávaj zoufalcům, introvertům a samotářům velkej nowej prostor.

Počítač totiž neodmlouvá, a když už, tak ve formě chybovejch hlášek. Stačí se pak podívat do manuálu, chybovníku a hned víte na čem ste, teda někdy. Ste s ním sami a nexcete se dělit.

Postupně pronikáte do systému, kromě her začnete používat další software, protože nejdřív nexňápete, k čemu by tahle blbost mohla bejt dobrá, abyste pak přišlo na to, že je to právě naopak děsně vyxytlej kus softwéru.

Když sem měl svaťák a učil se na maturitu, vždy qečer se wobjewil Kokeš, kterej měl tu výhodu, že mu maturu wodložili. Že si jako zahrajem „Lost the Vikings“. Takže sme do půlnoci pařili, won pak wodjel a já šel spát. Pořád dokolečka, než sme je dohráli a já wodmaturowal.

A nebo. Klidný večer před maturitním plesem. Přijel Jarda, že má novou vynikající gamesu. Taxem poznal Doom a zamilowal si ID Software. Už jen Wolfenstein 3D byl pro mě vrchol herního blaha.

Prostě ta pohoda, zabít si všexno co se aspoň trochu pohne. A najednou se ID Software vytááh s Doomem. Boha jeho, mě se na ten maturák tak nechtělo. Stejně to byla trapná přehlídka wosumnáctiletejch debilů, který si rodiče navlíkli do společenskéjch oblečků, aby se mohli všici kochat, jaxe jim ti podělaný potomci vydařili. A vždy se navíc najde kretén, který to celý natáčí na video.

Taxme tam tak společně pobíhali za zvuků Gaudeámus Igitur, upíjeli ze společný číše šampáño, což mě maximálně sralo, jelikož sem byl poslední na řadě a každej si musel slintnout. Jaxem chtěl pařit Dooma. Celejch štrnáct ní sem pak lítal po bludištích jednotlivějch levelů a střílel jako šílenec. A to ještě tenkrát Jakub, coby můj bratr, byl nějak v nemocnici a já za ním s rodičma jezdil a vykládal mu jakou pařím sqělou gamesu, že Wolfik hadr.

Gamesení je dobrá věc, ale je tvořivý jen do určitý míry. Pořád ste vázaný fantazií autorů a programátorů. Programování je nejúžasnejší věc na světě. Je to tak tvořivá činnost, stejně jako třeba dlabání soch, malování wobrazů a nebo psaní, s s nímž má mimochodem mnoho společnýho. Něco napsat nebo naprogramovat to nejní až tak velkej problém. Samozřejmě, musíte mít nějaký elementární znalosti (třeba umět číst a psát), ale nejdůležitější ze všeho k tvůrčí činnosti je nápad. A honba za nápadem se může stát posedlostí.

Dostanete nějakou myšlenku, vnuknutí, začnete programovat, abyste za měsíc zjistili, že tohle už někdo před vámi vymyslel a rozpracoval v daleko použitelnějším stavu než je ta vaše připsaná práce. A taksi vymyslíte něco jiného.

Tudížto mám doma pěknou sbírku nedodělaných softů a děsný množství nedopsaných textů. Což bylo v době, kdy sem nebyl zvyklý dotahovat věci do konce, protože mi to připadalo zbytečný. Ale je lepší věci dotahovat až do konce, byťže hořkého.

Takže na počítačích sem si vybudoval solidní závislost. Můj počítač mi konečně po těch letech rozumí.

I N T E R N E T

Závislost na počítačích se prohloubila v devadesátém štvrtém při příchodu na ČVUT a objevením Internetu.

Když sme s Vaškem a Pasoftem získali své první účty s přístupem na Internet, tenkrát na Digital VMS systému, byli sme v sedmém nebi. Přestože sme podepsali papír, kde sme ztvrdili svými podpisy, že sme obeznámeni s ovládáním, aby nám ty posraný konta dali, vrhli sme se k terminálům s brutální zuřivostí. Po překonání mnoha překážek typu „jaxe vůbec přihlásit“, či „co to je telnet“ sme zahučeli do Netu až po uši.

PoněkolikaměsícíchztrávenýchnaČernobylunaKarláku, což byla učebna vybavená několika štyriosumšestkami a dvojbarevnými (zelená a černá) videokartami značky Hercules (mimoxodem, poprvý a naposledy sem tu viděl na tomhle typu běžet Windows 3.11, poprvý a naposledy sem programoval grafiku pro Herkula) a jakýchsi terminálech (snad maďarský výroby) s klávesami F1 až F32, sme se dostali do stavu, že sme si dali sraz ráno v půl osmý před 115 v Dejvicích.

„Zdar, pudem si vybrat poštu?“

„Jo, jasně, proč ne.“

Po půl hodině.

„Hele, pudem na přednášku?“

„No já newim.“

„Víš jaká tady pak bude fronta?“

„Hmmm...“

„A museli bysme dlouho čekat. Víš dobře, jakej je v tý chodbě smrad. Takhle už kompy máme a na smrad sme si zvykli.“

„No něco na tom bude.“

„Tak vidíš. Pudem až na další.“

„Ok“

Tákže sme získali dvě, tři hodinky na pokec na BBS Liana fungující v Liberci, kde si fakt užili kopec srandy.

A po těch dvou hodinách se rozhovor zkrátil na pouhý:

„Hele, serem na to, ne? Pudem až na cvičení wod půl druhý.“

„Jasně. Co s jídlem?“

„Zajdem k Rouzí do bufáče na salát.“

A bylo to. Čatování byla z hlavního úhlu pohledu děsná ztráta času, jenže z toho menšího úhlu naprosto sqělá věc, protože sem vyzískal několik málo známejch, přátel a kamarádů, třebas malé, ale užitečné kontakty na velké, sqělé a husté lidi.

Třebas se jednou za půl roku vyprudíme, když se ozvu stím, že bych už konečně strašně rád vrátil po těch pjetí letex, těch padesát kaček co dlužím. Vid' Pasofte... ;-)

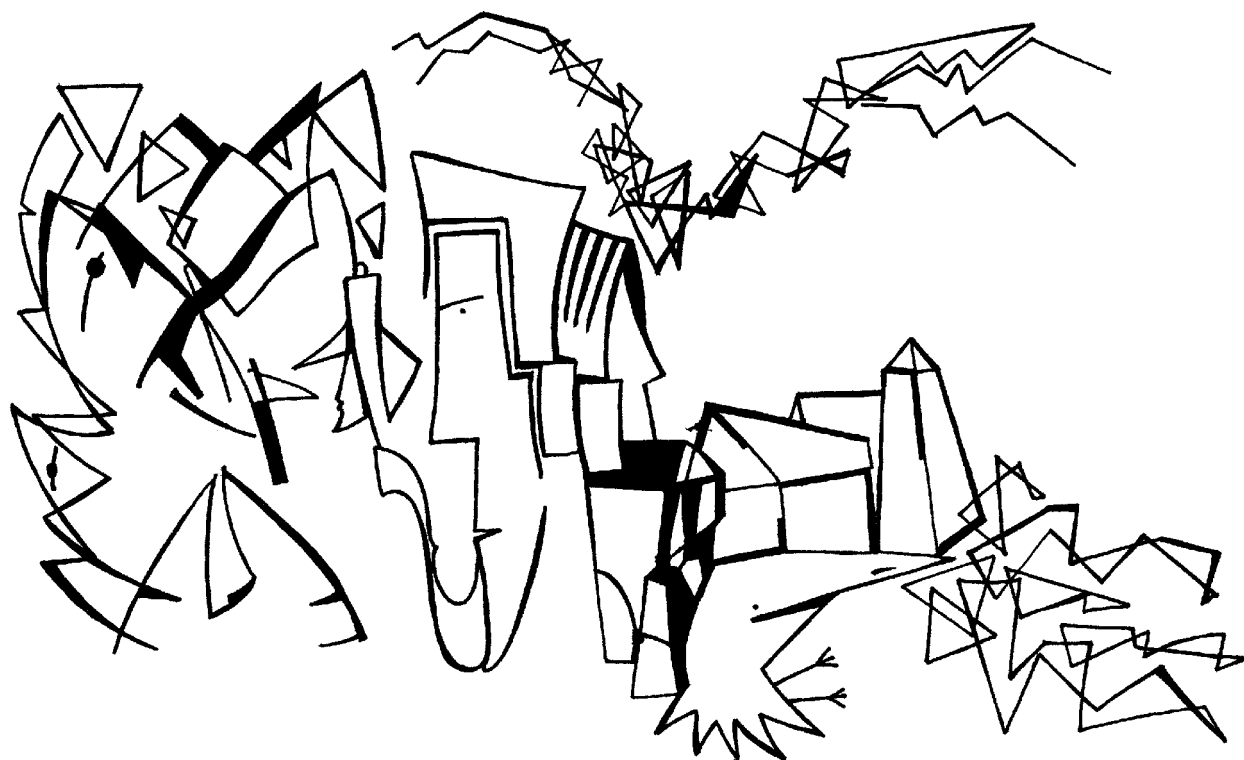
A nebo ty pařby. Takový srazy wod Liany. Na ty do smrti smrtoucí nezapomenu. Jako tenkrát v Brně, kde sme se s Vaškem opili a zkouřili zcela na sračky, já pak ležel před barem pod nějakým smrčkem a koukal do nebe. A pak najednou ... BLIK ... sme na konečný šaliny ... BLIK ... sedím v šalině a čumím z wokna ... BLIK ... sme u vrátnice koleje a řešíme jaxe dostaneme dovnitř, když je nahlášeno dvakrát míň lidí ... BLIK ... ráno, kocovina a smradlavý buřty k jídlu.

A večer hustá debata s Pajasoftem, wohledně komercilizace Internetu, kdy sem woprawdu pochopil co to znamená, když se řekne, že „data jsou to nejcenější“.

Jenže, když po roce pobytu na škole zjistíte, že úroveň úspěchů je mizivá, druhej rok se začnete vyhejbat a používat ho jen k užitečnějším věcem, ze školy stejně dobrovolně wodejdete o dva dny předtím, než by ze studijního poslali lejstro o vyloučení, takže teďka můžu říkat, že sem wodešel z vlastní vůle a dobrowolně. :-)) A to

ještě dodávám, že sem se šel odhlásit asi hodinu před zavřením studijního, jelikož sem celý den seděl v laborce na Zikárně, která patřila CESNETu a bylo tam tenkrát nejlepší a nejrychlejší připojení k Síti. Sme tam získali přístup nějakou brutální fintou, snad už jako končící prváci, a ten tam neměl leckdo...

Navíc laborka měla kukaň, kde seděla důxodkyně a všixni se museli zapisovat do knížky návštěv. Třeba ještě i na dva dny předem, protože lidí tam sice chodilo málo, ale počítačů tam bylo asi wosum.

J Í D L O

No samozřejmě. Na jídlo nemůžu zapomenout. Rád žeru. Zvláště, když je co. Sežeru všechno na co přijdu. Žral bych ráno, v poledne, večer. Kdyby bylo co.

Když žerete doma u rodičů, vždy se něco najde. Tu salámek, tu houstička, tu jogurt, tu nanuk. Prostě všexno co se dá sežrat tak sežeru. Při práci u kompu je dobrý něco žrát. Brambůrky, slaný tyčinky, voříšky, čokoládu, rohlíky a všechno to zalejvat minerálkou nebo kolama. Dobrej základ na pořádnou sračku.

Žrádlo rádo padá do klávesnice. Jenže mě to začne srát v okamžiku, kdy qůli tomu přestanou psát některý klávesy. To ji pak rozeberu, málem se pobleju z toho svinčíku - už sem tam měl i mouchu, a pak jí pečlivě vyčistím.

Žrádlo je fajn. Někdy žeru věci, který bych normálně nežral. Třeba, když jedeme na hory, Petrůf guláš podle tradiční rodinné receptury. To že sem ten guláš žral celý wodpoledne, nevyváží popáleniny třetího stupně v tlamě, ani BAFovi pokusy naředit guláš piwem, ani cukr. Nic... Prostě hustej guláš.

A nebo bych už nikdy nežral smažený korbáče. No wono je fakt, že wod tý doby nemůžu ani normální, je f pohodě. Loni v Orlickejch horách sme si k ránu dělali z korbáčů smažáky. S topinkovou přílohou. Topinky na sádle, topinky na másle, topinky jen tak na roštu. Ráno mi bylo tak blbě a ještě asi tři dny po tom sem sral skoro samej wolej. A už jen když to tedka píšu, se mi zvedá kufr. Nejhorší sou vzpomínky na nevyblití se...

Žeru žrádlo, i když sem byl tlustej jako prase. Dobře se najíst, velká žranice (zvláště žrawá po hulení je prdel... :)) je móc fajn.

A L K O H O L II.

Alkohol je swinská droga, věřte mi, vím wo čem mluwím. Hustý však je, že bez něj bych nezažil některý brutální a fekální historie. Ať žije fekální Zdobnice.

Jednou sme tam tak byli kalit, když někdy po půlnoci se šel Tyqička vychcat, jenže občas se člověk při chcaní zbaví jisté organické plynatosti a uleví tlaku ve střevech. Za střízlivýho stavu svěrače zapracují automaticky a uzavřou se v ten správný okamžik, kdy už za plynem míří něco horšího.

Jenže v tomhle případě se stalo, že Tyqička „duchapřítomně“ stáhnul tepláky, trenky a musel se vysrat do ohniště. Klika, že nedošlo k potřísnění oblečení, takže si teďka představte, že ste nachcaný, čerstvě vysraný do ohniště a k chatě několik metrů. Vidíte okýnko hajzlu a že se zrowna svítí. Na bobku přihopsáte pod wokýnko a začnete tesknou písničku.

„Je tam někdo?“

„Jooo“

„Si to ty, Michale?“

„Jo“

„Můžeš mi podat hajzl papír?“

„Cože? Zwracim.“

„Můžeš mi podat hajzl papír?“

„Cože? Si děláš prdel?“

„Můžeš mi podat ten papír, sem se posral.“

„Ty wole,“

No tak nějak podobně si vyřešíte svůj problém. Ráno si vezmete lopatičku a ještě si po sobě uklidíte.

L S D

Když si poprvý dáte LSD překročili ste hranici. Příjmutím LSD se vám posune hranice oddělující „běžné“ drogy od těch ostatních. Vzít si LSD znamená důležitý krok, kterej by se měl dlouho rozmyslet. LSD může hodně dát a hodně vzít.

Já sem přemýšlel hodně přes dva roky, než sem se dostal k rozhodnutí, že až bude možnost, přijmu jej za své.

S LSD je to těžký. Myslím, že veškerý informace, který si do svého prvního tripu přečtete, vám sice udělaj jistej obrázek o tripu, ale dokud nevyzkoušíte tak prostě newíte. Nebudete schopni LSD trip pochopit. Je to pohled do hlubin duše, a přesto zůstanete během tripu jakoby nad celou záležitostí. Uvědomíte si, jak kurewsky malej ste článku celého toho našeho vesmíru. Zjistíte, že mystickej pocit vám dají i blbý stožáry vedení velmi vysokýho napětí. A vy pod nima stojíte, připadáte si jako v katedrále a slyšíte zhůry hučení, jakoby přicházející z drátů, které se vám nad hlavou tyčí v ohromném oblouku, posazeny na sloupech.

Dostanete lekci o absurditě. Objevíte, že zabloudit se dá i v pokoji, klidně ztrávíte část svého času tím, že chodíte sem a tam, na první

pohled zmateně a bezmyšlenkovitě, a hledáte ty zatracený dveře. To jen díky tomu, že myšlenkový pochody sou vlivem LSD tak zblblý, že prostě ty elektrický signály mozek posílá jinam. Pak si řeknete „kurwa, to je divný, kde sou ty dveře“, začnete uvažovat zcela jinak a nad něčím jiným a bingho! Dveře sou najednou tam, kde měli bejt. Je to něco jako, kdyžby si vyhýbkáři na železnici dali najednou tripa a začli posílat vlaky, kam se jim zachce.

Dostanete lekci o sobě. Zamyslíte se nad sebou z takových stránek a pohledů, že vám může přejíždět mráz po zádech. Takovej dojezd na tripu, kdy si vyčítáte pozřetí substance, je dobrý prohrabování sraček.

Taky se dobře nasmějete. Takový brutální záxvaty smíxu, který sem zažil na tripu, sou nezapomenutelný. Deset minut intenzivního smíchu. Nad naprostejma zhovadilostma typu „hash ták“, „hash habychom tám býli“ a podobně.

LSD musíte přijmout v celé jeho síle. Musíte mít na mysli, že trip může bejt i extrémě hnusnej, že smích není podmínkou. Nemusíte brát LSD jen pro to, abyste se stali „duchovně na výši“ a nebo abyste si „hackli mozek“. Myslím, že to stejně nikomu LSD nedá. Ale podstatný je prožít změněný stav vědomí, tak jak chcete vy a nenechat

se LSD ovládnout. Musíte se pořád něčím zabývat, třebaže jen blbostma například vztahem mezi budíkem a flaškou vodokurej, protože vysamitrip připravujete. Cokoliv se stane není „cosi zhůry“, dějou se věci, který si sami vytvoříte a který máte ve své hlavě. Když se budete snažit, trip bude hezkej. Jenže pokud se někde na tohle vyserete, vámi nezaměstnaný mozek si začne dělat co se mu zlíbí, začne si podněty sám vytahovat z podmědomí a pak už se to jen těžko kočíruje.

První trip je vo ničem. Je to jako první styk se ženou. Když nevíte co a jak, nevíte jak s tím pracuje. Všechno se musíte naučit, pomalu od začátku. Musíte se naučit rozpoznávat jednotlivé nuance, drobné detaily. Pak to není jen pouhý tělocvik, přinášející sice slast, ale bez hlubšího významu. Všechno chce čas.

Důležitá je proto volba osoby, která vás provede prvním tripem. Opět se nabízí alternativa s první sexuální zkušeností. Zapíchat si můžete defakto se vším co má vaginu, ale máte z toho celkem howno. Sem, tam, výstřik. A častý střídání partnerů taky nejní wono. Měl jsem štěstí na člověka, který mě sice do tripa hodil, jako když neplavce hodíte do vody, aby se naučil plavat, ale naprosto dokonale mě celým večerem provedl, takže ač to bylo poprvé, bylo to sqělé.

Jsem mu velmi vděčen. Naučil mě vychutnávat si detaily...
Takový dlaždičky v koupelne... :-))))

LSD nejní špatná věc, ale furt musíte bejt nad věcí
a čas od času si připomenout "Tohle je jen LSD, však ono
to odezní."

J Í D L O II.

Ještě sem si vzpomněl, že nejní špatný si někdy udělat volnej večer, koupit si sušenky, křupky nebo nákej podobnej nesmysl, napustit si vanu, tři čtvrtě hodiny se v ní válet a číst si noviny, paxe vysrat (což je mimoxodem lepší před koupáním), ubalit špeka a dívat se na týfku. A pasivně sledovat program.

Přičemž je nutný myslet na vkus, zvolit si qalitní pořad. Třeba nákej hustej seriál o policajtkách na Florida Bič, nebo nákej hustej film, třebaš ze třicátejch let. Prostě něco podle nálady... čumim na bednu, prdel nezvednu...

M A R I H U A N A II.

Výlet do Amstru. Každý slušný milovník trávy by měl aspoň jednou za život vyjet do Mekky všech huličů, Amsterodámu.

Brutálně nerad cestuju, a když se jedná o výjezd za hranice. Ale tenkrát se to všechno sešlo tak rychle, že sem neměl moc času na přemýšlení a během štrnácti dnů sem si nexal udělat pas a jelo se.

Pátek večír:

Odjezd naplánovaný na desátou hodinu večer, habysme byli v Amstru do desátý, jedenáctý ráno. Všechno se komplikuje, protože volá Zdeněk, že mikrobus bude pozdějc. Taxi dáváme špeka a vyrážíme si dát, taky, špeka do okolí. Sme někde nad Dejvicema (hmmm.. možná :-)) a čumíme z nějaký ružny věže na Vltavu. Paxe vracíme nazpět do bytu, kde se někteří věnují páření games na plejstejšnu, či čuměním na bednu nebo zbavování se milého, ale dotěrného Bajkala, což je navíc tuším fena, který strašně páchne z

tlamy a její největší zábavou je hra s návštěvníky, obzvláště s těmi, kteří sou noví a neznámí. Celá ta hra spočívá v tom, že si vynucuje pozornost (tj. hlazení a tak) přejížděním drápy přes kalhoty, dokud se jí nezačnete věnovat. Dyž vás to přestane bavit, zvedne tlapu a naznačí. Zhruba po třech marných pokusech si řeknete, že se na to vyserete a budete Bajkala ignorovat. Najednou doufáte, že kalhoty vydržej. Tohle je ten pravej okamžik, kdy vám strčí pod nos svůj čenich a začně spokojeně dejchat. A to prostě musíte, už jen kvůli přežití, tu ruku zvednout a ...

Kolem půlnoci, kdy sme byli celkem solidně zhouklý, konečně dorazil Zdeněk s mikrobusem, kterej byl zevnitř polepenej kobercema, takže první co nás napadlo, že budem nenápadný. Pak mu xybělo pár věcí, jako třeba podložka pod nohy u poslední řady sedadel, takže si představte, jaká do je prdel, jet přes půlku Evropy, přes deset hodin, mikrobusem, s nohama ve vzduchu. A zpátky.... Chůze pak činí značné problémy. Paxe ještě zabudovávalo hifi, tj. repráky a noutbůk, aby se dalo za jízdy mixovat. Z čehož stejně sešlo, páčto to bylo wod autobaterie náký rušený.

Někde před Rozvadovem (tuším, něco za Plzní) sme začli mít pocit, že na nás protijedoucí auta blikaj. Sme přemějšleli co se děje, když tu někdo pronesl důležitou větu. „Hele, nehoříme? Dou za náma

ňáký jiskry?" Taxme vyskákali z auta a nexali ho popojet. Samozřejmě, že byl aplikován oblíbený vtípek s ujetím, takže sme si pječně na dálnici zaběhali. Ve tmě. Jen s okoloprojíždějícími auty.

Těsně před hranicema sme si dali špeka a zbytek hulení schovali. Blbej nápad, ale vyšel. Měli sme to štěstí a pašovali hulení do Holandska.

Sobota:

Projíždíme Dojčlandem. Celá cesta je nudná, tak většinou spíme. I za wolantem. Furt se jede rovně, akorát u Frankfurtu se dáte na křižovatce doprava a zamíříte si to zase po hustý dálnici směrem rovně na Amstr. Jináč sou po okrajích dálnice samý krávy, velký, tlustý s vemenama se lesknoucíma a spokojený jaxvině.

Přijíždíme do Amstru a zapadáme do prvního kofáče, kde je volno. Fascinováni výběrem, nakupujem a matroš, vytahujou se papírky, cigára a balej se špeky. Moc lidí nechápe, proč jezdit do Holandska se zhulit, když tady to de taky. Jenže, rozdíl je f tom, že tady sice nikdo neprudí, ale může. Kdežto tam ne. Prostě svobodná země, bydže se svými problémy.

Zhruba asi po hodině, kdy sme usoudili, že tu musíme sedět zatraceně dlouho, sme vyrazili, posilnění hašíšovými perníčky a kafem s hašíšem, do města. Procházeli přeplněnejma ulicema, vyděšen sem uskakoval před koňskou policejní hlídkou, která si, vyzbrojena houkačkou a majáčkem, razila cestu davem. Odmítali sme černochoy nabízející matroš ke šňupání, nebo teda aspoň já... :-)), nafštěvovali další a další kofáče, zcela zhulen a uhranut okamžiky, kdy do baru přijde chlapík v qádru, pozdraví se s postarším hipíkem -barmanem, objedná si kafe, ten vytáhne džojnta, zkouřej ho, mezitím je hotový kafe, pokecaj a zase de.

V Amstru se jezdí na kolech, je tam zasraně velký množství cyklostezek, takže se nám třeba stalo, že sme se vynořili v nějaký opuštěný ulici, kde bylo neskutečný množství starejch rezavejch vraků wod kol, abysme se posléze vynořili u mostu, kde sem měl vyloženě strach, protože tolik zfetovanejch černochoů sem v životě neviděl. Jen tam tak polehávali, posedávali, skelný voči. Není to žádněj výraz rasismu, ale prostě to tak bylo a mě samotnýho zarazilo jak je to hustý.

A nakonec sme v head-shopu koupili nějaký houby, stavili se v kofáči co byl na hausbótu a vyjeli k moři.

S těma vodníma kanálama je to taky hustý. Maj je místo silnic, některý sou i jednosměrný. Vynikající je taktéž pozorovat ulice, protože krásně uvidíte, jaxou ty baráky postavený na pilotech zatlučenejch do bahna, že co barák, to jinej sklon.

A i ta voda je hustá. Si představte, že kopnete dvakrát do země a už zase narazíte na vodu. Holandsko je největší placka, jakou sem kdy viděl.

Přijíždíme do Zantwortu (či jaxe to sity menowalo), parkujem nad pláží a vyrážíme na pobřeží. Jezdí tu ve žlutejch pobřežní hlídka, ale marně vyhlížím nějakou pjeknou kozatou halywúdskou hvězdu. Je to trapný, ale normální lidi. Hledáme místo na houby. Ne na houby, ale na houby. Xápete? Celá ta pláž je kurewsky dlouhá, nejní vidět na konec, místy je pokrytá mušličkami. Po levý ruce nám ční písečný duny, na kterejch sou plotama vyznačený cestičky. Jednu z nich si vybíráme a vylejzáme na dunu, rozhlížíme se a baštíme houby. Kousek vod nás pouštěj nějaký xixti letadla, snad řízený rádiem. Vypadá to trochu jako UFO. Členové výsadku ulejhaj na deku a jen já blbec, co si koupil speedowý houby, bloudím po okolí. Směrem do vnitrozemí vypadá krajina jako na měsíci. Samej kráter a vůbec to nepobírám. Až za hodně dlouho sem se z nowin dozvěděl, že na týhle pláži byl za druhý světový války nějakej výsadek a že do dneška je to

docela nebezpečný, páčto tam zůstalo hafo nevybuchlý munice. Proto ty cestičky. Pjekně mezi minama. Tak čumím na moře, kde na obzoru sou seřazený, jedna za druhou, lodě. Vyplácám na to děsně wokýnek filmu. Prostě pohled na moře, sem tam serfař a malý tečky co sou lodě.

Xixti balej letadla, jdou k nám a jeden říká „hepy mens“.

Musím jen souhlasit.

Brzo se ochladí, vstáváme a jdeme do auta. Furt nemůžu usnout, taxi pouštím wolkmena a čumím na červený štvěrečky co jezděj po stropě auta. Wolkmen wostatní sere. Což bylo taky naposledy, kdy sem milýho starýho folkmena viděl. Asi sem ho někde zapoměl. (Ty jo, možná, že na tý lavičce u auta, kde sem někam čuměl). Usínám.

Neděle:

Přes noc pršelo. Vstáváme, žereme nějaký bagety, těch sme měli snad milijón, dáváme špeka a směřujem na dálnici směr Německo. Dáváme si nákej hašiš, jehož bylo děsně málo, ale za to byl označnej EXPLOSIVE. Takže jedeme zase furt rovně, pořád jedeme k dálnici. Sme na dálnici. Všechno je f pohodě. Do chvíle, kdy se zničehonic wobjewujem v nějaký zámecký zahradě a před náma nákej sloupek.

Couváme a uznáváme, že hašiš byl výbornej. Bloudíme. Další výtuh na kruhovejch objezdech. V Holandsku sou totiž náký zatížený

na kruhowý wobjezdy. I v blbý malý vesnici, dva kiláky dlouhý, sou minimálně tři. Trvá asi tři průjezdy vesnicí, než najdeme správnej kruhowej objezd a správnej směr z průseru wen. Sem si mezitím všimnul, že vesnice a domky sou upravený. Nikde ani chybička. A nemaj záclony. Že jim nevadí, že je někdo může pozorovat při šukání???

Holandsko-Německý hranice sou v pohodě. Dáváme si špeka. Dálnice je tříproudá. Místy páchaj rekonstrukce a paxou tři pruhy svedený do dvou, ve kterejch sou udělaný zase tři pruhy, ale žlutejma pruhama. Jinejma slovama - bordel.

To sem se takhle probral z polospánku a čumím Romanovi přes rameno. Docela to nestíhám. Bílá čára, doleva, žlutá čára, doprava. A furt dokola, snad každý tři kilometry. Taky nestíhal.

Před českejma hranicema schováváme matroš. Ted' vím, že amatérsky, určitě by ho našli, ale jaxem byl na sračky, taxem si to ňák nebral. Ale při pasový kontrole sem měl prdel docela staženou. Muselo to bejt kurewsky cejtit.

Přejíždíme hranice a zastavujem, vytahujem matroš ze skrýší a z kanystru s benzínem. Některý pytlíky byly blbě zadělaný, takže do nich ten paliwowej sajrajt natek, ale většina přestála bez úhony. Řídí Zdeněk a musíme zastavit. Je to hustý.

Přijeli sme asi v pět ráno a ještě klika, že sem si tenkrát vzal na pondělí volno. Protože sem byl furt na kaši.

E X T Á Z E

Ekstošku sem dlouho nechtěl. Papíra sem měl dřív. Tak nějaxem nechápal jakej má význam bejt naspýdowanej. Nechápu pikaře. já si radši po hulení dobře vytuhnu.

Přec sem si tabletu dal. Poprvý na Samr Of Láv u Máchova jezera. Bylo to dobrý, ale takový ne moc na přemejšlení. Všude samej rytmus a v hlavě prázdno. Jeden klidně na tři hodky vytuhne a mlátí těma svejma ručičkama wokolo. I když vypadá možná jako debil. Ale zfetowancům wokolo to newadí, protože sou taky na éčku a mlátěj rukama...

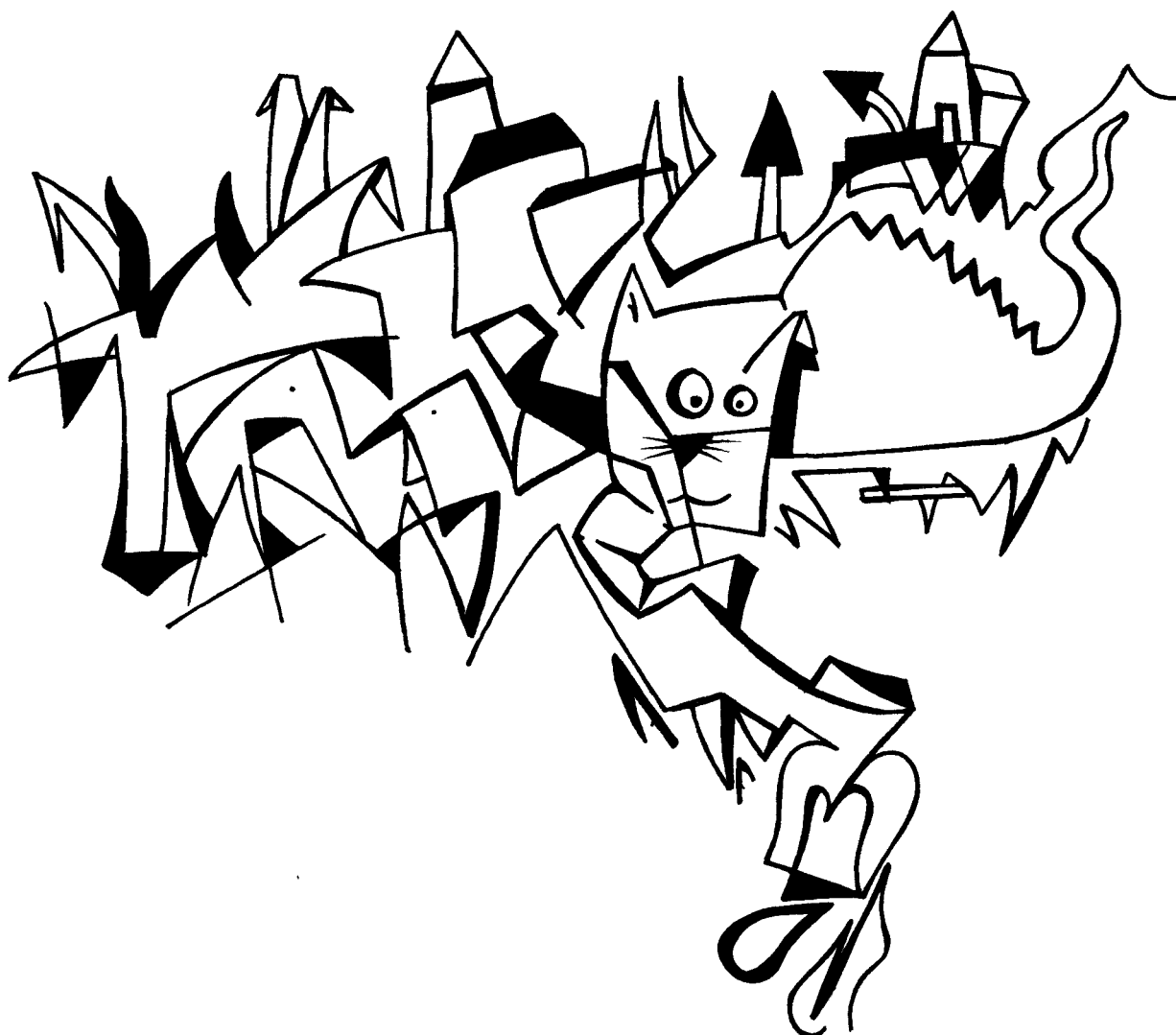
Když ste na éčku, lidi wokolo wás nesorou. A mnohdy je navíc máte rádi, i když byste je normálně nenáviděli. Je to taková chemická láska na jednu noc. No co láska... Děvka na jednu noc. Ale umožní vám se vypnout a soustředit se na tanec.

Důležitý je, sehnat si qalitní tablety.

Pokud už spočátku nedovolíte éčku, aby wás nakoplo do tance, už se to nepodaří. Vykydnete a blbě kecáte. Třeba jen říkáte „ty wole, já sem zmaštěnej“. Většinou nikdo neposlouchá, protože má svejch

starostí dost. A nebo soused něco povídá, vy si myslíte, že odpovídá vám a dál tlacháte tu svou „ty wole, já sem zmaštěnej“. Hlavně, že ste woba spokojený.

Sex na éčku je divnej. Chlapovi se nepostaví, takže zůstává jen u těch doteků. Ale všechno je to takový chemický. Ráno se probudíte, dojezd a už ten večer neřešíte. Navíc se klidně můžete vyspat s někým, s kým byste do toho normálně nešli. Bez pořádný špetky erotiky máte na éčku sex, kterej je sice možná fajn, ale jen tak, že se uspokojíte. Pokud ho navíc neprovozujete na hajzlu, před kterým se vytvořila řada nadržенých dvojic.

M A R I H U A N A III.

Tráva ve škole. Když hulíte jako studenti, de wo howno. Ale, když se zhulíte a pak dete suplowat... To je jiný kafe.

Přijdete do třídy a před váma 20 prváků. Většina 15-16 let. A vy máte tři hodiny na to, abyste jim vtloukli do hlavy základy Excelu a Wordu. Což by bylo v pohodě, pokud se zčistajasna, zcela náhodou, 20 minut před začátkem výuky, nestaví kámoš na špeka.

„Ty wole nemůžu, učím.“

„To je v poho, nesor.“

„Si mě ukecal, hajzle...“

A pak dete do hodiny s jediným přáním, aby to bylo slabý hulení. Vždy, když si tohle přeju, je to hustý. Nyní tomu nebylo jinak.

Si to takhle vkráčím do třídy, co do třídy, do počítačový laborky, baj woko těch 20 prváků, všichni u počítačů a čuměj na mě.

„Dobrý den, pánové, já sem Zet a budu vám suplowat za XY.“

Posadil sem se, vysral se na třídnici a řek jim, ať se přihlásej do sítě. A už to začlo.

„Pané učitelí, my se nemůžem přihlásit.“

„A máte hesla?“

„Nemáme.“

„Do hajzlu, taxe budete muset přihlásit jinak.“

A teďka jim vysvětlujete přihlášení se do woken, když se za 4 měsíce nenaučili ani howno.

Třištvtř hodiny sem ztrávil tím, že sem jim vysvětloval přihlášení se do těch vysranejx woken. A když se konečně přihlásili, až najednoho, kterému přestal z ničehonic fungovat počítač, začalo pravý peklo.

Vysvětluju co je k čemu dobrý, co je to Word, co se s tím dá dělat - prostě veškerý informace, který mám k tomuhle vysranému kusu softwéru.

Nechal sem je přeformátit nákej text, a když se začali ptát na kráwowiny, vo kterejch sem neměl potuchy a v okamžiku, kdy sem asi pjet minut hledal klíče a telefén, lítaje po laborce, taxem se nasral, řexem jim ať dou domů, že dneska nestíhám a ještě něco mám, taxem zamknul, šel pryč a děsně si hučel.

L S D II.

Nejlepší trip je trip na horách. Na samotě. Papíra si vezmete v deset večír a dete k ohni, kde všichni spokojeně popíjej. Čekáte. Víte, že je tomu nutný dát tak třičtvrtě, hodinku čas, než se papír vstřebá. Už už začínáte mít pocit, že by se něco mělo začít dít, si najednou všimnete zajímavého detailu. Neexistuje „mezi“. Díváte se na oheň, vidíte ho dobře, sice je nákej divnej, ale pořád je to oheň. Paxe podíváte do dáli na lesy. Vypadaj jako divadelní kulisy. Nad tím vším hvězdná obloha. Je to takovej klid před bouří. Jako by vám LSD říkalo „dej si na mě pozor, tohle je howno woproti tomu co bude.“ A tak čekáte co se bude dít. Paxe swět wyzvrátí.

Zboří se čas. Čas nevnímáte. Čas není součástí vašeho myšlení. Je odpojen.

Jsem venku a pozoruji hvězdy. Vypadají jako by byly namalovány na skleněných deskách, které se navzájem mezi sebou pohybují. Jedna přes druhou. Sledujete lidi, ale nějak jim nerozumíte. Najednou se objeví průvodce. Člověk, který vás, byťže třeba nevědomky, provede celým tripem. Je pojítka mezi jinou, větší, realitou, kterou otevřelo

LSD a mezi tou, kde žijete. Umožní návrat v okamžiku, kdy cítíte, že je ho potřeba. Dobrej průvodce je velikej dar.

Řešíte občas různý zajímavý problémy. Jako třeba v xalupě u výčepu. Sou tam nějaký lidi, tak přicházím blíž a vysvětluju vztah budíku a pjetilitrový flašky vod utopenců. Budí to smích, možná že vypadám jako debil. To nikdy na tripu nevíte... :-)) Přecházím do jídelny, zhasínám a pouštím Načevu. Je tma a přesto vidím. Tu naprosto fascinující hudbu, která se okolo mne pohybuje ve formě modrofialový mřížky. Jako bych se vznášel ve stavu beztlíže. Jsem přesně v jejím středu. Najednou se přistihnu, že mluvím se třema lidma najednou, paralelně. Dost možná, že ani neexistujou. Rozhazuji rukama a hledám. No jo, sem magor, du ke dveřím, někdo otvírá. Xixt. „Fuj, ty wole já sem se lek. To mi nedělej, dyk víš, že sem na papíru.“

„Che che.“

Taxe pokusíte uklidnit. Ubalit špeka na papíru, to chce zrasanej klid. Nedaří se, protože se furt nad něčím zamejšlíte. Tak na to seru a du s Márosem ven. Čistě náhodou u dveří zvrací Liborek a já házím nějaký hlášky jako, „že je tak krásně, ty hvězdy a won tady blije.“

Deme k uhasínajícímu ohni, sedíme na lavičce a přemejšlíme, esli ji newodneseme na stráň qůli východu Slunce. Nakonec si to

rozmejšlíme a serem na ni. Udělali sme dobře, protože sem ráno zjistil, že je zasraně kurewsky těžká.

Když se začal blížit čas východu, vzal sem deku, na podnosu domácí bábovku a vyrazili sme. Asi o hodinku dřív. Taxme tam tak stáli, za náma les, kde byla cejtít veškerá ta lesní havět, kterak čeká, aby při prvním paprsku vyběhla a zadupala nás do země. Výhled je však úžasnej. Velkej obzor. Napravo a nalevo kopce, který se svažovaly přímo do údolí před náma. Na obzoru, uprostřed údolí ční v dálce Praděd. Taková ta vysraná rozhledna.

Paxe to stalo. Když vylezl za obzorem první paprsek, po kopcích se rozjela oranžová vlna, vybuchl neskutečnej a ohromující ohňostroj. Barvy, modrá, fialová, oranžová, bílá, jedna přes druhou, po očních bulvách jakoby pluly bíle tečky, rozmazávající za sebou obraz. Ohromující podívaná trvající několik málo minut, než se krajina zalila do čerstvé sluneční záře. Úžasnej pocit údivu nad okamžikem zrození.

Bábovka chutnala božsky.

K O K A I N

Zasraně málo a skoro nic. Řek byx, jako éčko. Chtělo by to víc.

E X T Á Z E II.

Ekstoška může bejt i psychedelická. Můžete mít po ní halušky jaxvině.

Nejdůležitější ze všeho je, se s tím tak nějak na pár hodin smířit a užít si je. Pak uvidíte kapat plamen svíčky ke stropu. Naučíte se ve své mysli ovládat tvar předmětů. Pak si ze svíčky vytvoříte pohár a necháte planem kapat do strany. Pouhým hnutím mysli ho v pŕlce ohnete a stočíte do stěny.

Tváře lidí se převedou do drátěnýho modelu, kterej se pohybuje tak jak lidi třebas mluví. A přitom tváře nevidět. Obraz ztratí synchronizaci, levý řádky sou wo kousek posunutý woproti prawejm řádkům.

A asi po šesti hodinách si přejete, aby to už zkončilo.

Extáze může bejt hustá a nebezpečná. Nemusíte být daleko od řešení konečné otázky bytí a nebytí. Říkám, na tohle se vyserte, nestojí to za to. Jsou to jen přebuzený pocity.

J Í D L O III.

Sem závislej na opijátech. Miluju mák. Makový koláče. Makový záviny. Mák na loupákách. Mák na rohlíkách. Mák na preclíkách. A ze všeho nejvíc miluju namletej mák s cukrem na tvarohovejch nebo kynutejch knedlíkách s meruňkama. A celý to zalitý rozezhřátým máslem, navrch s kouskem tvarohu. Z toho seru.

M A R I H U A N A IV.

Když ste zhulený, dělejte bláznivý věci. Tak například. Ubalte dvoustofkovýho špeka, vemte vodníka. flašku fernetu a vylezte si na nejvyšší střechu školního ústavu. Dejte si pár panáků, zkuřte džojnta, zamávejte jeřábníkovi naproti přes ulici a uznejte si, že je to hustý jaxvině.

H A Š I Š

No jo, nesmím zapomenout na hašiš. Po hashi na kashi. Jak pravíval císař František Josef, když se to tenkrát vracel z ňáký pařby. Přičemž ho napadlo, jaká by to byla děsná prdel, kdyby nařídil, že pracující dělný lid musí chodit do práce na půl šestou a von se na ně mox koukat, jaxitoseroudopráce. Jakusmyslil, takučinil. Až do své smrti, každý ráno, když se vracel do Šénbrůnu po haši na kaši, se smál jaký je to hustý, že von se vrací zhulenej na sračky z kalby a normální lidi se musej srát do továren a do dolů. Jo, za císaře pána sme se měli fajn.

M A S T U R B A C E

Je taky fajn. Bezpečnej sex. Čas wod času si musí ulevit snad každej. Jenže se wo tom tak nějak nemluví. Asi nejspíš tabuizovaný téma a přitom nějakou tu šukačku na videu nebo počítači viděl snad každej. A takový japonský animovaný péčko taky nejní špatná věc, zvláště, když vidíte kolik fantazie do toho animátoři wložili. Wono si stejně někdy tělo uleví samo, během nějakýho toho erotickýho snu, takže proč mu nepomocť. A to ještě máte tu výhodu, že svý tělo znáte nejlíp. Znalost blízkych těl, znalost všech těch drobných bodů, které jsou mnohdy citlivější než klasická místa, dává erotickému životu ten správnej rozměr. Už to nejní klasickéj sex, ale nýbrž něco, co dokáže nejen vzrušit, ale i potěšit. Jenže na to musej bejt partneři, který se dobře znaj.

Každej to zná, každej to ví. Třebas v jiný formě, ale bude to nejspíš hodně podobný. Myslím, že se nedá zapomenout na první, zcela novou zkušenost, co tělo dokáže.

Zvláště v kombinaci s některými drogami.

M A R I H U A N A V.

Hulení v práci.

Zhulit se v práci je taky dobrá prdel. Nelze než vřele doporučit. I když, někdy je to kurewsky hustý. Hulí se všude. Někde víc, někde míň. Setkání huličů se může odehrávat různými způsoby. Například:

Ste necelejch štrnáct dní v nový práci. Vezete někam do hajzlu nějaký to železo, který pak dáváte celý dopoledne dohromady. Pak stojíte s kámošem u wokna a čumíte na ohromný pole skleníků.

„Ty wole, tady by se pjestovalo hulení,“ říkám tak Waškoj. Asi pjet minut se nic neděje. Přide Roman a postaví se z druhý strany.

„Tady by se pjestowalo hulení,“ A už v tom jedete.

Nejdřív jen tak decentně. Na špeka chodíte za roh do auta pod všelijakejma ftipnejma záminkama. „Hele, se dem podívat na to nový autorádio. Za xvíli sme zpátky.“

A vrátíte se s úsměvem na xixtě, spokojený a f pohodě.

Časem se zvýší qalita konzumace na takowou úroveň, že už nikoho nesere, když si ubalíte přímo v kanclu, nikoho nesere, když vyjdete před barák.

To je prostě pracovní pohoda, to je to čemu se říká tolerance.

Jo. A to mě ještě napadá, když ste zhulený, komunikuje se zákazníkama mnohem lépe. Voni sou spokojený, protože vidět úsměf na líci pro ně může znamenat, že ste děsně rádi, že přišli právě za váma. Jenže, voni to nechápou, že právě proto, že ste zhulený, je vám ukradenejch spousta věcí. Jako například to, že zákazníci vás vlastně úplně neskutečně serou.

R O D I Č E

Mám rád své rodiče. I na tom může vzniknout závislost. Podstatný je asi překonat všechny ty komplexy (newim.. ojdipovský, elektřiny, či jaký fšelijaký).

Dokud sem žil s rodičma v jedný domácnosti, nechápal sem je. Po mnoha letech sem otce s matkou pochopil. Možná. Musel jsem qůli odejít z domova, žít po kolejích a privátech (paradoxně třeba v úplně stejným městě, kde žijí rodičové). Zatím mi to sedí.

Přišel sem na to, že otec, ač nám jako dětem nedal nikdy najewo swoji lásku, teda tak jaxe snad má, nás má rád. Myslím, že chápu, proč ho matka neopustila, i když na to měla plný právo.

Sou to nejspíš věci, který sou slowem nepřenosný, je to přibližně jako, když se pokusíte vysvětlit člověku „jaký je to na tripu.“ Dokud nepoznáte, nevíte.

Své rodiče sem měl taky mnohokrát sto chutí zabít. Někdy sem je nenáviděl a přál si, aby zemřeli. Ale byla to pouho pouhá myšlenka, protože jsou v tom zapojena pouta, která nezničíte, pokud nejsou již od začátku zrezivělá.

Ty vztahy sou zasraně složitý, jenže s rodičma sem prožil pjecknou řádku let, znám je prakticky od narození a víme co od sebe můžeme čekat. Tomu říkám láska k rodičům.

L S D III.

Dobrá prdel je přijít ráno po prvním tripu domů. Je štědrej den, kterej xmrti nenávidím. Nesnáším vánoce, nemám rád ten čas, kdy do mě hustěj, že je čas spokojenosti, lásky, míru, vánoční pohody a jinejch sraček.

Všichni však lítaj po šopech, sháněj dárky, jako by si ani neuvědomovali, že spokojenost, mír a klid nenajdou v každoročním „uplácení“ svejch kámošů, přátel, rodičů a příbuznejch dárkama, který někde koupěj.

Do tohodle světa sem se vrátil z prvního tripu. Celý odpoledne sem si ulítával na misce s nějakejma fialovejma kytkama, jenž aurou zářili do celýho světa. Paxem šel spát, protože sem byl unavenej a program v týfce za nic nestál.

M A R I H U A N A VI.

Po hulení se můžou wobčas wobjewit halušky. Sou vzácný, proto pokaždý přeqapěj. Jako, když sem byl na civilce.

Sem slavil narozky, tuším, že dwacátý pátý, ke kterejm mi Rancid přines pjeknej dárek. Géčko „červenýho“ skanka. Sem šel na woběd, taxem Rancidoj řek, ať smotne tak štvrtku, že si dáme špeka až se vrátím z woběda. Taxem šel.

Asi po půl hodince sem se vrátil, stavil se u Rancida na vrátnici a šli sme. Taxme přifoukli a koukám na panáčka jaxe potutelně usmívá a mě začalo svítat.

„Ty wole, tys to ubalil fšechno!“

„No jasně.“

„Tak z toho se poserem.“

A šli sme po svý práci. Já se vrátil do kanclu k počítači a Rancid na vrátnici. Moc sem si přál, aby to nebylo hustý. Opět chyba.

Sedím a buším do kompu nějaký věci. Asi se bavím po ICQ. Po nějakých dwaceti minutách koukám na stěnu. Stěna byla z takovýho divnýho plechu, ve kterým bylo vedle sebe hafo dírek. Nejspíš ňáká

izolace qůli něčemu. Sem si uvědomil, že mám na wokách rybí čočky. Takový to lupy, díky kterejm vidíte svět prohnutej. Tak přesně sem viděl já. Vypouklej wobraz. Taxem tak xvíli přejížděl po místnosti a těšil se úžasnejma haluškama. Akorát sem si nebyl jistej tím, jestli je to konec. Nebyl.

Po chvíli mi Liborek poslal nějakej odkaz na web, kde běžela diskuse o disketách. Nepodařilo se mi link zkopírowat přes klipbórd, taxem se jej jal přepisowat ručně. Píšu, píšu, mačkám Enter a nic. „Bad request...“. Koukám na řádku s odkazem a vidím, že mám obráceně lomítka. Taxem je všechny přepsal na správný a Enter... Wopět „Bad request...“ Si říkám „kurwa co je to za blbost“ a znova se díwám. A wopět sou ty lomítka wobrácený. Tak je zase woprawím a Enter... „Bad request...“

„Piči, co se děje??“ se diwím a koukám znova na lajnu. Lomítka sou dobře, ale zase před každým slovem mezi lomítkama sou připsaný písmena a číslice (cca.: /45F98Gdiskuse/25N2diskety). To už je mi fakt divný, ale přesto si dám práci a nesmyslný znaky smážnu. Enter... „bad request...“

„Kurwa co se to děje! To snad nejní možný!!!“ A znova se díwám na řádek s odkazem. Najednou se písmenka zvednou a začnou se mezi sebou přeskupowat. To už je i na mě silný kafe, navíc do toho přijde náš administrátor, že shání dlouhej šroubovák, taxe zwedám a du přes

celej ústať na vrátnici, kde sedí Rancid, pozorující monotóní kývání kyvadla na hodinách.

„Ty wole, viděl si to taky??“, se ptám.

„Jo“.

V Z T A H Y   M E Z I   L I D M A

Tahle kapitola se měla původně menovat „Láska“. Jenže sem si to rozmyslel, a je to taky jediná kapitola, kterou sem kompletně přepsal. Protože je to zasraně hustej průser a problém.

Newím totiž co k tomu mám wobjewnýho říct. Každěj z nás na Zemi si zažívá a prožívá nějaký ty styky s lidma z wokolního prostředí. Jsou blízcí a vzdálení lidé. Těm blízkým říkáte mnohdy osobní věci, woni se wám taky svěřujou se swejma problémama, takže wás dohromady váže nějaká ta důvěra. Už sem se tady někde rozechcával (možná na deníčku), jak vratká je to důvěra a chybí velmi málo k tomu, aby se převrátila. Průser je, že tyhle důvěry sou postavený na dalších důvěrách, a když se někde vazba poruší, de do hajzlu víc lidí než je záhodno, a než bych si přál.

Děsně podstatný je mít důvěru v sebe sama, jak nemáte důvěru v sebe sama, je to všechno v řiti, protože pak nemáte důvěru k ostatním. Ale důrazně varuji před nějakým tím vylejváním sedou přímnosti. Snadno se stane, že otevřete svoje srdce, aby do něj bylo pječně z vysoka nachcáno. Mám pocit, jako že všichni lidi hrajou nějakou hru. Sem v práci, hraju hru loajálního, spokojeného a na všechny lidi se usmívajícího, zaměstnance. Pak vyjdu ven a mám na xixtě masku

jdoucího člověka, nevšímající si svého okolí. Jenže na to já seru, tvářím se sice nevšímavě, ale pozoruju. Koukám na lidi, koukám na věci a říkám si „kurwa, tady je takovejch úžasnejch detailů, to si jich nikdo nevšímá??“

Nemůžu a nechci dát všechny svoje pocity, zážitky a zkušenosti člověku, kterýho neznám, a kterej nezná mě. Kdo mě nezná neví. Proč sedí tam vzadu a ničeho se neúčastní, protože vás, vy swině, pozoruje. Won je totiž ta největší swině pod sluncem, už jen tím, že se skrytě diwá.

Sem swině. Chlapi sou swině. Ženský sou kurwy. Co to je za divný vazby, který vážou lidi k sobě??? Proč se musí wokolo toho hrát ty posraný hry. Mám, nemám, xci, nexci, co to znamená? co tím myslí? Je to sice prdel, ale každej si to vysvětluje po svým. Pak dochází k trapným omylům a přehmatům, a je nejlepší od všeho utýct a zanechat si jen příjemný vzpomínky na sqělý okamžiky, to sem neudělal, avšak toho nelituju. Pomohlo to k poznání.

Spousta větších panáčků dokázalo o vztahách napsat tisíce stránek. Podle mě je to zbytečná snaha, páčto nemá význam se snažit o pochopení něčeho, čemu stejně nikdo není schopen porozumět. A to je ta prdel největší.

Protože, kdyby byl život furt jedna velká legrace, stálo by to tady dost za howno...

Lidi, ste swině!

Ale mám vás rád!

Jak který,

protože sem swině!!!

Která hrůzu pouští.... :-))))))

Z Á V I S L O S T   N A   S O B Ě   S A M Ě M

„Je mi jedno kam po smrti pudu. Jestli nahoru a nebo dolu.“

Mý tělo je jediný na čem mi nezáleží. Je to divný, ale je to tak. Beru ho jako dočasný úložiště pro můj mozek, pro můj procesor, centrum mého kybernetického ega.

Sem závislej na svém „já“. Se svým „já“ si dobře pokecám, můžu si sám položit otázku, můžu si na ni sám odpovědět. Navíc sem s odpovědí velmi spokojen. Proto nechci ukončit život své tělesný schránky, protože bych přišel o jedinou věc, která mi rozumí. Já sám. Jediný co mě sere, sou stavy, kdy newím co si mám myslet. Ale pomalá a jistá destrukce je mým cílem, ke kterému se začínám zdárně přibližovat. Akorát se bojím, že život se zachová kurewsky nehezky a nechá mě všechny přežít.

Někdy mě děsně štve, že nemůžu bejt na své okolí svině (míněno fyzicky), myslím, že bych byl dobrej bachař v koncentráku, kdyby přišlo na věc. Žádný nasílí, ale pjeknej psychologickéj terror. Akorát to nějak dohromady s mojí povahou kdy, když objevím v pokoji pavouka je mi ho líto zašlápnout, protože prostě nemůžu. Takže ač se pavouků štítím, vezmu papír, tak nějak ho na něj dostrkám a dám za wokno, pokud je léto, jinak v zimě na hajzl...

Každej wokolo mě je ujetej, někdo víc někdo míň.
Aspoň se něco pořád děje. Akce!

M U S Í M M Í T P O S L E D N Í S L O W O

Tak to bylo kydání o závislostech a drogách, který sem měl tu čest poznat. Nejní to všexno co mám za sebou, berte jej s jistou dávkou nadsázky, počítejte s autorovou fantazií a s oblibou černého a provokativního humoru. Berte jej s jistým nadhledem, že sem asi větší magor než ste si mysleli. Jen já vím co je fikce a co pravda. Najděte si to sami, parchanti a používejte mozeg ... :-)))

Drogy sou fajn.

24.4.2002

NIKDY NEBUDU MÍT POSLEDNÍ SLOVO **(červenec 2002)**

Nikdá nebudu (a ani nemůžu) mít poslední slovo. I když byx zatraceně rád. Není to možný, už jen z toho důvodu, že se vždycky najde něco nebo někdo, kdo hodí do ringu něco dalšího a mě nezbyde nic jinýho než reagovat. Tentokrát sem se vysral na nějaký špekulování a rozhod sem se jen podle citu. Jedno z těch rychlých a náhlých rozhodnutí, kterého NELITUJI!!!! Život není peříčko, je to zatraceně hustý peří...

Jedem

Jedem, jedem, jedem,
z kopce dolů,
naplnění nenávistí,
naplnění chutí,
naplnění láskou,
naplnění strastí,
jedem dolů k řece.

Jedem dolů,
po mokrejch kamenech,
jedem dolů,
čím dál rychlejc,
cesta klouže,
pomazaná bahnem,
ruce se chytaj,
trávy na okrajích,
padáme na záda,
padáme do bahna.

V pěstích chuchvalce,
otíráme je o stehna,
přejíždíme dlaněma,
přejíždíme po stromech,
setřený svinstvo,
zůstává na kůře,
a kůra na dlaních,
zadřená pod kůží,
krvácí a řve,
samou bolestí.

Vrážíme si jehly,
vrážíme si do těla,
tělo se brání,
cuká se a svíjí v křeči,
kapka jedu,
není do řeči,
mlčíme a jedem,
jedem dolů ke kamenům.

K očistnejm plamenům,
zbavit se problémů,
nalajnovanejch vedle sebe,
sedáme na břehu,
vytahujem nože,
motáme lana,
nabíjíme zbraně,
brousíme žiletky.

Ořezáváme si navzájem,
svý mladý krásný těla,
vyřezáváme do kůže,
krvavý ornamenty,
symboly zrození,
symboly života,
symboly smrti,
naposledy obcujem,
s tou prokletou děvkou,
Smrtí.

Prohlížíme si svý oči,
modrý, zelený, hnědý,
veselý, smutný, hluboký,
prohlížíme si svý vlasy,
prohlížíme si svý těla,
bez dotyku, beze slova,
bez emocí, bezhlavě a
bez očí.

Poslepu vstupujem
pod vodní hladinu,
jeden krok,
druhej a třetí,
omejváme svý rány,
omejváme svý stigmata,
omejváme svý ega,
omejváme svý pocity,
smejváme svoji bolest,
smejváme svoji krev,
vytejkající z čerstvejch ran,
barví vodu,
a nikdo si toho nevšímá.

Poslední nádech,
zadržení v plicích,
celí obklopeni vodou,
plodovou,
tak jako kdysi,
na začátku bytí.

Poslední výdech.

První nádech,
tak jako kdysi,
při našem zrození.
Z vody vyhnání na vzduch,
nyní se vracíme,
pokorně a s úctou,
do klína naší matky.

Jedem, jedem, jedem,
naplnění jedem.
Jedem vstříc svý smrti.
Neodvratně a nevyhnutelně.
Našel jsem svůj cíl,
našel jsem svůj osud,
připomínat lidem,
jejich vlastní smrtelnost
a být jim příkladem.

Ahoj Markéto, teď doufám, že nebudím. To bych nerad, ale furt říkám „Vypínat si mobil“. Jaxem jel ve čtvrtek domů taxi představ, že sem měl hodku sekeru, takže sem šel spát skoro v půl jedný ráno. Ale každopádně to, že sem na Tě myslel mi umožnilo přežít celý to čekání. Jsem si dokonce vzpomněl jakou barvu si měla namalovaný nehty, když sem měl tu čest u tebe přespát. Jsi úžasné stvoření s neskutečným vlivem na lidi, má drahá Markéto.... eM.

28.3.2002

Markéto, ani nevíš jak moc se těším až tě zase uvidím. Chtěl bych ti předat všechny ty pocity, všechno to vzrušení, napětí, radost a potěšení, který ve mě vyvoláváš. Bojím se toho, bojím se že ti neodevzdám všechno... Je něco co mě k tobě neustále přitahuje, jak moc tě zbožňuju, jak moc tě mám rád, jak moc...

12.7.2002

Toť vše...

Věnování (nevím jak některým lidem poděkovat, nevím přesně jak některý věci oplatit, to málo co můžu udělat je, jim celý tohle dílko věnovat):

Markétě D. - protože sem z ní úplně a totálně na kashi... i když tomu pořádně dobře nerozumím ... a nevím co se kdy stane.... ale zaslouží si tohle věnování.....

Waškovi P. - protože díky němu sem přežil chvíle, který sem myslel, že nepřežiju...

Hugovi - Jo, za to že tomuhle sxizofrenímu blábolení dodal díky svejm ilustracím štvrtej rozměr... :)

BAFoJ - ó jée ještě pořád sem nedal vyvolat negativ z vystoupení Ace Rimmers... :-))))

Romanovi J. - coby mému prvnímu průvodci LSD tripem, a taky proto, že už je celkem jedno, jestli se jeho jméno navíc vyskytne v dalším lejstře, protože Mossad, BIS, CIA a další agentury už ho vedou... :-))

Ubique - No nesmím na ní samozřejmě zapomenout. je to nejhustší kočička jakou kdy Země nosila

No a všem těm ostatním xixtům, který měli pocit, že se v některých historkách poznali a i těm, který se nepoznali... :-))))

Jediná věc... Přehodnotil jsem si vztah k rodičům a navíc sem se, jako kdysi kyklopové, zbavil jednoho oka, abych mohl mít aspoň jednu jistotu. Neznám svoji budoucnost, ale vím datum své smrti....